

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 47.

24de november 1900.

26de aarg.

Mamas lille pige.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forflud. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende reaktionen af bladet sendes til Rev. D. P. W a n g s e n e s, Storv. City, Iowa.

Penge- og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspektionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til bibelhistorien, stykke 96.

Jesu opstandelse.

"Jesús blev givet hen for vore overtrædelser og opreist for vor retfærdiggjørelse" (Rom. 4, 25).

Fra langfredag til paaskemorgen, det er ingen lang tid. Men tænk, hvilken forandring! Paa langfredag syntes alting tabt. Jesús, Guds søn, blev lagt i den kolde grav; alle hans venner sørgede. Det saa ud som om verden havde tabt sin frelser, som om fienderne havde bundet seier. Men kom saa søndag morgen til graven! Før solen gik op, var Jesús, den himmelske sol, brudt frem af gravens mørke. Han tog sit liv tilbage; "levendegjort efter aandens nedfor han til helvede og viste den seier, han havde bundet over djævlene". Derpaa forlod han med forklaret legeme graven og viste sig som seierherre over døden og djævelen.

En engel steg under jordstjælv ned og væltede stenen fra graven. Bagten blev lammet af skræk; den skulde passe paa, at ingen tog Jesús bort. Saa snart den kom til sig selv igjen efter skrækten, tog den benene fat og stode. Den fortalte hpperstepresterne, hvad der var skeet. Disse gav dem mange penge for at fortælle den løgn, at mens de sov, kom disciplene og tog Jesu lig bort. Jesu fiender har bestandig søgt at hjælpe sig med løgn. Men løggen kan aldrig bestaa mod sandheden. Sandheden seirer; den maa seire, fordi den er sandhed. Saa har ogsaa sandheden om Jesu opstandelse seiret. Det glade paastebeangelium, som først blev prædikeret af englenerne, blev saa forkyndt af apostlerne, og det vil lyde indtil verdens ende.

Jesu tog sit liv igjen. Dermed har han bevist, at han var Guds søn. "Jeg har magt til at give mit liv hen, og jeg har magt til at tage det tilbage", havde Jesús sagt. Og med sin opstandelse beviste han denne sin magt. Dermed har han ogsaa bevist, at han var verdens frelser. Han sank i døden under vor synd. For den

led og døde han. Da han opstod, var det et bevis paa, at han havde gjort alt fyldest. Synden var betalt, straffen lidt; døden overvunden; retfærdighed og liv erhvervet os.

Og ikke bare for sjælen var frelsen bunden, men ogsaa for legemet. Som Jesu legeme opstod, skal ogsaa vore legemer opstaa. Som hans legeme var, skal vort legeme blive, — forklaret, herligt, himmelsk. "Som hovedet, saa lemmerne." Han er hovedet; hans troende er lemmerne. Alt dette skylder vi hans opstandelse.

I vor bibelhistorie fortælles os efter de fire evangelister, hvorledes Jesu venner fik vide om hans opstandelse. Nogle kvinder var de første ved graven. De kom for at salve Jesu legeme. Deres kærlighed til Jesús blev lønnet med, at de var de første, som fik høre det glade budskab af englenerne, at Jesús var opstanden.

En af kvinderne, Maria Magdalena, da hun kom saa nær graven, at hun fik se, at stenen var væltet bort, løb hun straks tilbage til byen og fortalte Peter og Johannes, at nogen havde taget Jesu legeme bort. Hun kunde ikke forklare sig det anderledes. Disse to disciple løb da til graven for at undersøge dette. De gik ind i graven og fandt der ligklæderne lagt tilrette i den skjønneste orden; de forstod da begge, at ingen tyve havde været der. De begyndte nu begge at forstaa, hvad Jesús havde sagt om sin opstandelse. Saa gik de hjem igjen. Men Maria kom ogsaa tilbage til graven og stod der og græd. Da viste Jesús sig for hende og spurgte: "Kvinde, hvorfor græder du?" Hun kjendte ham ikke. Hun troede, det var urtegaardsmanden og sagde: "Har du taget ham, saa sig, hvor du har lagt ham." Da kaldte Jesús hende ved navn: "Maria!" Hun kjendte røsten og sagde: "Mester!" Væg nu merke til, hvad Jesús siger: "Gaa til mine brødre!" Det var disciplene. Han havde glemt, at de havde forladt ham. Han kalder dem endnu brødre. De var ham lige kjær som før. Han var ikke bleven forandret i sit sind mod dem. Saa siger han videre: "Og forkynd dem, at jeg skal fare op til min fader og deres fader." Hans fader var ogsaa deres fader. Han var vistnok Faderens enbaarne søn; det kunde aldrig de blive. Men ved sin død og opstandelse har han erhvervet for os, at de, som tror paa ham, skal kaldes og er i sandhed Faderens børn.

Med dette glade budskab gik da Maria til disciplene og fortalte dem alt, hvad hun havde seet og hørt.

Pille Dot.

Femte kapitel.

Dots betragtninger.

En eller to dage efter, da Dot lagde friske tusendfrøh paa den lille grab, følte hun en haand paa sin skulder, og da hun saa op, gjenkjendte hun sin lille piges mama. Hun havde nærmet sig meget stille, og Dot var saa optaget med, hvad hun gjorde, at hun ikke havde hørt hende. Det var for sent at løbe bort; men damens ansigt var saa venligt og kjærligt, at barnet kunde ikke være bange. Hun greb Dots lille haand og satte sig ned ved siden af hende, og derpaa sagde hun meget blidt:

"Er dette den lille pige, som plukkede alle de smukke tusendfrøh?"

"Ja", sagde Dot undselig; "det var mig."

Damen saa meget fornøjet ud og spurgte Dot, hvad hun hed, og hvor hun boede. Derpaa sagde hun:

"Dot, hvad var det, som bragte dig til at bringe disse smukke blomster herhen?"

"Det var", sagde barnet, "fordi gamle Salemn sagde, at det var en saadan bitte liden pige, kanske omtrent saa stor som mig."

"Hvem er den gamle Salemn?" spurgte damen.

"Det er en gammel mand — han, som graver grabene; han gravede min lille piges grab", sagde Dot saa hurtigt, at hun var nær ved at tabe veiret, "og han hjalp den igjen bagefter."

Der kom taarer i damens øine, og hun hvædede sig ned og kysede barnet.

Dot begyndte at føle sig ganske fortrolig med sin lille piges mama og strøg damens fine hanske med sin lille haand.

De sad ganske stille i nogen tid. Dot rørte sig ikke, og damen havde næsten forglemte hende — hun tænkte paa sin egen lille pige. Taarerne begyndte at løbe nedad hendes kinder, skjönt hun forsøgte at holde dem tilbage, og nogle af dem faldt paa Dot, som sad ved hendes fødder.

"Jeg tænkte paa min lille pige", sagde damen, da Dot bedrøbet saa op i hendes ansigt.

"Hvad sagde din lille pige til dig, natten før hun døde?" sagde Dot. Hun tænkte maasse, det kunde trøste damen at tænke derpaa, som det havde gjort forleden dag.

Damen saa meget overrasket ud, da Dot

sagde dette; thi hun havde ingen ide om, at Dot var i nærheden, da hun talte med sin mand. "Hvorledes kan du vide dette, Dot?" spurgte hun.

"Na, jeg kunde ikke hjælpe det", sagde lille Dot; "jeg holdt paa at lægge tusendfrøh paa graben."

"Nu?" sagde damen og ventede paa, at barnet skulde bedblive.

"Og jeg løb ind der", sagde Dot og nikkede til hvidtornebusten; "jeg kunde høre, hvad du sagde — men vær ikke vred!"

"Jeg er ikke vred", sagde damen.

Dot saa hende ind i ansigtet og saa, at hun betragtede hende med et venligt smil.

"Jeg vilde saa gjerne vide", sagde lille Dot, "hvad den lille pige sagde."

"Jeg skal fortælle dig det, Dot", sagde damen. "Kom og sæt dig paa mit knæ."

Der var en flad gravsten tæt ved, paa hvilken de satte sig, mens den lille piges mama talte til Dot. Hun fandt det meget haardt at tale om sit barn; det var saa kort tid, siden hun var død; men hun gjorde sit bedste for den lille piges skyld, som havde dækket graben med tusendfrøh.

"Lilian var kun syv en meget kort tid", sagde damen; "en uge før hun døde løb hun omkring og legede — netop som du har gjort idag, Dot. Men hun fik en stærk forkjølelse, og doktoren sagde snart til mig, at hun maatte dø."

"Na", sagde Dot grædende, "jeg er saa bedrøbet for den stakkars lille pige!"

"Lilian var ikke bange for at dø, Dot", sagde damen.

"Var hun ikke?" sagde Dot. "Jeg vilde være saa bange; men maasse hun aldrig havde seet gamle Salemn begrave nogen; maasse hun ikke vidste, at hun skulde lægges ned i det mørke hul."

"Hør, Dot", sagde damen, "jeg vil fortælle dig, hvad min lille pige sagde, natten før hun døde. 'Mama', sagde hun, 'lad ikke Violet og Ethel tro, at jeg er død nede i jorden paa kirkegaarden; men tag dem ud og vis dem den blaa himmel og alle de hvide stjerner og sig til dem: Lille søster Lilian er deroppe hos Jesus.' Violet og Ethel er mine andre småpiger, Dot."

"Ja", sagde Dot hvissende, "jeg saa dem ved begravelsen."

"Dette er, hvad min lille pige sagde, og som fik mig til at holde op at græde forleden dag."

Dot saa meget forvirret ud; der var saa-

Mens „daba“ er ude

Dgfaa en paraplh!

meget, som hun ønskede at tænke over og spørge Salomon om.

Damen var nødt til at gaa hjem; thi det var sild. Hun kysede barnet, før hun gik bort, og sagde, hun haabede Dot vilde faa hendes lille pige at se en dag oppe i himlen.

Dot kunde ikke finde ud, hvad damen mente, eller hvad hendes lille pige havde ment, natten før hun døde. Hun ønskede overmaade meget at høre mere om hende og haabede, at damen snart vilde komme igjen.

"Gamle Salemn", sagde Dot næste dag, da hun var paa sin sedvanlige plads ved randen af en af Salomons grave, "sagde du ikke, at min lille pige var inde i den lange kiste?"

"Ja", sagde Salomon, "jo, Dot, jeg tror, jeg sagde det."

"Men min lille piges mama siger, hun er ikke derinde, og min lille pige sagde det samme, natten før hun døde."

"Hvor er hun da?" spurgte Salomon.

"Hun er ensteds beroppe", sagde Dot og pegede med sin finger mod den blaa himmel.

"Na, i himlen", sagde Salomon. "Ja, Dot, jeg tror nok ogsaa, hun er i himlen."

"Hvorledes kom hun der?" sagde Dot. "Jeg vilde gjerne faa vide alt derom, gamle Salemn."

"Jeg ved det ikke", sagde den gamle mand; "gode mennesker kommer altid til himlen."

"Kommer du ogsaa til himlen, naar du dør, gamle Salemn?"

"Jeg haaber, jeg gjør det, Dot", sagde den gamle mand; "men gaa bort en liden stund; jeg vil pynte op lidt rundt graven."

Salomon havde ofte "pyntet op", som han kaldte det, uden at sende lille Dot bort; men han ønskede ikke, at hun skulde gjøre ham flere spørgsmaal, og haabede, hun havde glemt det, før hun kom tilbage.

Men Dot havde ikke glemt det. Hun havde ikke engang leget; hun havde sidet paa en gammel gravsten og tænkt paa, hvad Salomon havde sagt. Og saasnart han var færdig med graven, løb hun hen til ham.

"Kom hun ud om natten, gamle Salemn?" sagde hun.

"Hvem kom ud?" spurgte den gamle mand meget forvirret.

"Min lille pige; kom hun ud om natten, efterat du havde dækket hende til?"

"Nei", sagde Salomon, "hun kunde ikke komme ud — hvorledes skulde hun kunne det?"

"Saa er hun jo derinde", sagde lille Dot meget bedrøvet.

"Ja, der er hun sikkert nok", sagde graveren; "graven er menneskets sidste hjem, Dot."

"Men, gamle Salemn, du sagde jo, hun var i himlen", vedblev Dot med en meget sørgmodig liden stemme.

Salomon vidste ikke, hvad han skulde svare hende; han følte sig meget forlegen. Han ønskede, han kunde finde paa noget at sige til Dot, men intet vilde falde ham ind; saa opgav han forsøget og prøvede at tænke paa noget andet.

Dots virksomme lille aand følte sig imidlertid ikke tilfredsstillet. Den lille piges mama maatte have ret, og hun sagde, hun haabede, Dot skulde faa Lillian at se oppe i himlen.

"Gamle Salemn", sagde hun en dag, "ønsker du ikke, du var lig en fugl?"

"Nei", sagde den gamle mand, "nei, Dot, jeg vil heller grave mine grave."

"Men, gamle Salemn", vedblev hun, "de to binger."

"Og hvad vilde du gjøre med to binger, min kjære lille?" sagde graveren.

"Jeg vilde flyde lige op i himlen og se efter min lille pige", sagde Dot.

"Na", sagde Salomon, "altid holder dine tanker paa med det, Dot. — Hvorledes lever dukken idag?"

Men Dot havde efterladt sin dukke hjemme; hun havde næsten glemt den de sidste par dage.

Sjette kapitel.

Saa ning af frø.

Den næste uge var meget fugtig, og Dots mor vilde ikke lade hende gaa hen paa kirkegaarden. Derfor sad Dot hjemme ved kaminen og tænkte paa, hvad hendes lille pige bestilte, og om hun virkelig var oppe i himlen. Og saa lyttede hun til regnen, som piskede mod vindusruderne, og tænkte paa, hvor vaad den lille grav vilde blive, og hvor nøgen den maatte se ud nu, da der ingen tusendfryd var paa den. Dot haabede saa inderlig, at hendes lille pige ikke var derinde.

Hver gang Salomon gik til og fra sit arbejde, var Dot ved vinduet for at nikke til ham. Han savnede hende overmaade meget i denne regnfulde tid, men han maatte vedblive med sit arbejde i det kolde og fugtige veir som sedvanligt. Det var en stor opmuntring for den gamle mand at se det lille ansigt ved vinduet morgen og aften, og undertiden var Dots mor der

og saa. Dot pleiede at gribe hende ved forklædet, naar hun saa sin gamle ven komme, og sige til hende: "Mor, her er min gamle Salemn!" Og saa maatte moderen løbe med hende til vinduet for at se den gamle graver gaa forbi.

Men saasnart det blev solskin, og græsset begyndte at tørres, var Dot atter ved Salomons side. Hun spaserede med ham til kirkegaarden; men saasnart de havde naaet porten, løb hun hurtigt fra ham for at se paa sin lille piges grav. Men da hun kom til stedet, stod hun stille af forbauselse. Den saa ganske anderledes ud, end da hun var der sidst. Siderne af graven var bedækket med fint, blødt græs, som saa saa grønt og friskt ud efter regnen. Ovenpaa graven var der ganske fladt og jævnt som et blomsterbed, og i midten stod et libet rosentræ.

Dot løb rundt graven flere gange for at se paa alle disse forandringer. Derpaa satte hun sig ned ved den, klappede græsset, jebnede jorden og beundrede rosenbussen.

Efter en liden stunds forløb opførte hun Salomon for at fortælle ham, hvad hun havde fundet.

"Na, gamle Salemn!" raabte hun, "min lille piges grav er saa smuk!"

"Ja", sagde han, "jeg ved det, Dot; der kom en mand og gjorde det for en uges tid siden; jeg formoder det var damens gartner. Jeg tænkte, jeg vilde ikke sige det til dig, min kjære lille pige, for da vilde du blive mere overrasket."

"Na, gamle Salemn, har du seet rosentræet?"

"Ja, jeg har seet det, Dot."

"Gamle Salemn, ved du, hvad jeg vil gjøre? Jeg vil sætte et rosentræ paa din grav, naar du dør — et rigtig smukt, det vil jeg."

Den gamle mand tog hende i sine arme og kysede hende, og derpaa vedblev han med sit febvanlige arbejde.

Det var en klar sommermorgen ikke længe efter, da Dot saa de to smaapiger, som havde gaaet bagefter damen og herren ved begravelsen, komme ind ad kirkegaardsporten. Den ældste af dem havde en grønmalet sprøjte i sin haand, og hendes søster bar en tilbedet liden kurv. Dot fulgte dem i en liden afstand og saa, at de gik til det rolige hjørne af kirkegaarden.

Men før de gik ind mellem træerne, vendte de sig om og fik øie paa Dot. Deres mama havde bedet dem se efter hende, og saa gik de tilbage for at møde hende.

"Er du Dot?" sagde den ældste søster.

"Ja", svarede Dot unbselig.

"Mama har fortalt os om dig", sagde Violet.

"Og hun tænkte, du vilde hjælpe os", vedblev Ethel; "vi skal saa noget frø paa Lilians grav; skal vi ikke, Violet?"

"Ja", sagde Violet; "Gartneren vilde gjøre det; men papa sagde, vi maatte gjøre det ganske alene. Kom, Dot, du skal gaa med os."

Saa gik de tre børn haand i haand hen til den lille grav.

Det var en langvarig forretning at saa frøet; men da de smaa brune tingester var puttet sikkert ned i jorden, og Dot endnu havde givet den et sidste klap med sin haand, sagde Violet, at de maatte vande den.

"Dot", sagde hun, "hvør kan vi saa noget vand?"

Dot løb med den grønne sprøjte hen til pumpen tæt ved kirkegaardsporten og vendte snart tilbage med vandet, med hvilket Violet omhyggelig vandede jorden der, hvor frøet var lagt ned.

"Det burde vandes hver dag", sagde hun; "gartneren vander altid sit frø hver dag; det vil ikke styde op, hvis det ikke faar nok vand; vil det vel, Ethel? Hvad skal vi gjøre med det?"

"Jeg vil gjerne gjøre det", sagde lille Dot.

"Na, vil du?" sagde Violet. "Det var prægtigt; var det ikke, Ethel?"

"Ja", sagde hendes søster, "og vi kan lade Dot beholde den lille sprøjte."

"Men du maa holde den saa høit op, som du kan, Dot", sagde Violet, "og gjøre det meget forsigtigt, ellers kan du stykke frøet bort af jorden. Tror du, du kan gjøre det?"

"Ja", sagde Dot alvorlig, som om hun sølte storheden af sit hverv. "Vil den lille pige synes om blomsterne?"

"Hvilken lille pige?" spurgte Ethel.

"Ederes lille pige", sagde Dot og nikkede i retning af graven.

"Hvad, Lilian?" sagde Ethel. "Ja, jeg er vis paa, hun vil synes om dem, hvis hun ved det. Men, ser du, jeg er ikke ganske vis paa, om hun gjør det."

"Maafte Jesus vil lade hende flyde ned og se paa dem", sagde Violet.

"Na, jeg tænker ikke, hun vil bryde sig om at komme, Violet", sagde hendes søster; "hun har saamange smukke blomster at se paa deroppe."

(Fortf.)

En ungdommelig lokomotivfører.

Den lille amerikanske by Sankt Jones i Oregon blev der for nogen tid siden stort røre, og det var en liden fire-aars gut, som var skyld i altsammen.

Han var søn af en lokomotivfører ved navn Evans. Det lokomotiv, som var betroet faderen stod uden opsyn og klar til afgang i nærheden af stationen. Saa kom gutten derhen. Slige smaa kan finde paa noget af hvert, og nu fandt den lille paa at klybe op paa lokomotivet og aabne ventilen, saaledes som han mere end engang havde seet sin far gjøre.

Faderen var inde for at spise frokost og kom netop tilstede tidsnok til at se maskinen forsvinde i fuld fart.

Man tænke sig til hans skræk!

Som en løbeild gik nyheden over hele

byen, og hundreder af mennesker strømmede til jernbanestationen.

Faderen var rent fra sig selv af fortvilelse.

Det eneste, man kunde gjøre for ham, var at telefonere fra station til station for at underrette jernbanebetjeningen om, hvad der var hændt.

Fra et par steder blev der svaret, at man skulde forsøge paa at springe op paa lokomotivet, naar det kom forbi; men da det kom til stykket viste det sig umuligt — i tusende fart brusede uhyret forbi.

Da budstabet naaede til en station, som hed Albina, ilede nogle jernbanebetjente lokomotivet imøde og blev staaende ved en stigning af linjen, hvor maskinen i ethvert tilfælde vilde være nødt til at mindste farten noget.

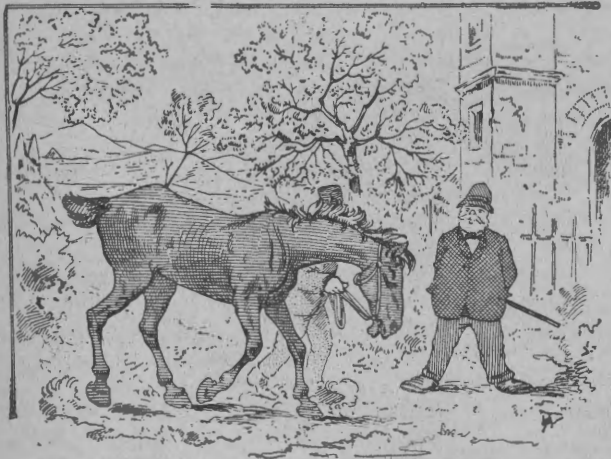
Den ene af dem, en lokomotivfører ved navn Wood, var saa heldig at faa fat i haandgrebet, idet lokomotivet kom dampende forbi; men han slæbtes med omtrent 20 meter, før det lykkedes ham at svinge sig op paa stigbrættet.

Heldigvis kom han ikke videre tilslæde, og han fik stanset maskinen, netop som lokomotivet var fremme ved Albina station.

Men den lille Frederik sad nok saa stolt paa den plads, hans far pleiede at indtage, og da man løstede ham ned, erklærede han triumferende, at han kunde ligesaa godt kjøre et lokomotiv som faderen.

Man telegraferede straks til forældrene, og en times tid efter kom rømlingen med sin rebningsmand til Sankt Jones.

Sitserbillede.

Hvor er hestethven?

Billedgaade.

N E

I F

mund
hest
snegl

L